

Hồi 60

Hồn Thế Dâm Ma

Au Dương Siêu nghe thấy đối phương nói như có sự thực, vậy không thể nào không tin. Chàng kêu "ồ" một tiếng, rồi trở mắt lên nhìn mọi người một lượt, ai nấy cũng đều cảm thấy có hứng thú muốn nghe hết.

Quái nhân áo đỏ giơ tay lên rờ vào cằm tôi mới nói tiếp:

- Sư phụ của ngươi, Kiếm Tuyệt vốn dĩ là minh chủ của Ngũ Kỳ Minh ở ngoài quan ngoại.

- Điểm này không cần người nói, tại hạ cũng đã biết rồi. Vả lại đã là minh chủ của Ngũ Kỳ Minh là phải có miếng thẻ Tam Tuyệt Lệnh Phù làm tín vật, nên bất cứ ai, người nào có cái thẻ Tam Tuyệt Lệnh Phù này, người đó đương nhiên sẽ được coi là minh chủ ngay.

- Phải? Người nói không sai chút nào, nhưng tên họ của y là gì, người có biết không?

Nhất thời không sao trả lời được, Âu Dương Siêu mặt đỏ bừng, vừa ngượng nghịu vừa tức giận, muốn nổi khùng nhưng lại nhận thấy nổi khùng như thế rất vô lý, nên chàng đành phải làm thinh thôi.

Quái nhân áo đỏ cười ha hả, nói tiếp:

- Kiếm Tuyệt vốn dĩ là con của một thế gia người Mông Cổ chứ không phải là người Hán. Y họ Ha Nhan, tên là Hoàng Bích, là minh chủ đời thứ chín của Ngũ Kỳ Minh. Có một năm, bỗng có một thiếu nữ người Hán ở Trung Nguyên ra ngoài Mông Cổ. Thiếu nữ ấy đẹp như hoa nở. Lúc ấy minh chủ của Ngũ Kỳ Minh, tức là sư phụ của bạn nhỏ, mới thấy nàng ta đẹp như vậy, quyết lấy cho được mới thôi... Chắc việc này quý vị cũng biết rõ, nhưng quý vị có biết thiếu nữ ấy là ai không?

Sĩ Long cũng muốn biết rõ chuyện này, nên vội xen lời hỏi:

- Nàng ta là ai thế?

- Ngờ đâu nàng lại là người thiếp thứ chín của Đô Thiên Ma Quân Nhiều Thiên Hoa, mà đầu số một của võ lâm, ai nghe thấy cũng phải khiếp đảm. Nàng họ Triệu tên là Lê Lãnh, biệt hiệu là Độc Tích Mai Quế.

Các võ lâm tiền bối, như Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng chẳng hạn, đều rùng mình kinh hãi.

Vì Đô Thiên Ma Quân tuy đã chết một cách đột nhiên khá lâu năm rồi, nhưng mấy chục năm về trước, y đã xưng hùng xưng bá trong võ lâm hắc bạch hai đạo, hễ nghe thấy tên của y đã khiếp đảm rồi. Nên bây giờ quái nhân nói tới cái tên ấy, mà mọi người kinh ngạc là thế. Sỡ dĩ mọi người sợ hãi y là vì công lực của y cao vô thượng, và y lại là người rất xảo trá quỷ

quái lạ thường, tính lại hiếu sát và tham lam, bất cứ ai gặp y, hễ nghe theo thì sống, mà nghịch ý y thì thể nào cũng phải tìm cách giết cho được người đó mới thôi.

Còn nàng Triệu Lê Lãnh có một bộ mặt đẹp tuyệt, nhưng lại dâm dăng và ác độc khôn tả, đã có không biết bao nhiêu thiếu niên bị chết dưới tay nàng rồi. Vì vậy, trong võ lâm hễ ai nói đến nàng là ai cũng khinh thị, võ công của nàng rất tầm thường, nhưng tính độc ác lại lừng danh khắp giang hồ.

Những người có chính nghĩa ở trong võ lâm đã hợp nhau lại đuổi bắt bằng được để giết chết nàng cho võ lâm khỏi mang thêm tai họa, nhưng nàng rất giảo hoạt và rất khéo lấy lòng đàn ông.

Nàng biết các người chính nghĩa đang lùng bắt mình, nên vội đi tìm kiếm Đô Thiên Ma Quân, dù phải làm thiếp thứ chín nàng cũng ưng chịu.

Từ khi được Ma Quân đỡ đầu cho, nàng càng ngang tàng hơn trước, tiếng xấu của nàng lại càng lấy lừng thêm. Tới khi Ma Quân bị bạo bệnh mà chết, nàng chỉ ẩn núp ở một nơi chứ không dám lộ mặt ra ngoài giang hồ để mong người ta sẽ quên mình đi.

Nghe tới đó bỗng Kính Nghiêu xen lời hỏi:

- Đô Thiên Ma Quân chết đã lâu, Độc Tích Mai Quế cũng biệt tích theo, vậy bạn còn nhắc nhở đến họ làm chi? Chẳng lẽ họ có liên can đến thanh kiếm Thái Cổ hay sao?

Quái nhân áo đỏ tùm tùm cười, đáp:

- Tất nhiên rồi!

Âu Dương Siêu nghe đến ngần người, vội xen lời thúc giục:

- Sau rồi thế nào nữa, người nói hết đi?

- Thì ra lúc ấy Đô Thiên Ma Quân muốn lật đổ Ngũ Kỳ Minh, lại muốn cướp được cả thanh bảo kiếm Thái Cổ ở trong tay của Ha Nhan Hoàn Bích. Lúc bấy giờ đang là thiên hạ của Đô Thiên Ma Quân, duy có Ngũ Kỳ Minh ở ngoài biên thùy xa xôi là không chịu quy phục Ma Quân. Đô Thiên Ma Quân lúc bấy giờ cũng như Nhất Thống Giáo bây giờ vậy, một lòng một dạ chỉ muốn thống nhất được võ lâm thôi. Cho nên mới phái ái thiếp dâm dăng của mình ra ngoài Mông Cổ để gây phong ba.

Nhất Thống Giáo Chủ nghe thấy quái nhân nói như vậy rất bức mình, nhưng vẫn cố nén lửa giận, chẳng nói chẳng rằng, để mong được nghe nốt câu chuyện ấy.

Quái nhân lại nói tiếp:

- Quả nhiên lúc ấy Ha Nhan Hoàn Bích hãy còn trẻ tuổi, chịu không nổi thủ đoạn quyền rũ của Triệu Lê Lãnh. Không bao lâu, y đã mê yêu nữ như điều đổ, bằng lòng bỏ cơ đồ ở ngoài Mông Cổ của mình mà theo yêu nữ vào Trung Nguyên. Lúc bấy giờ Hoàn Bích chỉ đem theo có hai người huynh đệ là Kỳ Tuyệt Cầu Thiên Khánh với Dịch Tuyệt Đoàn Khê thôi.

Âu Dương Siêu nghe tới đó bỗng cảm thấy hào khí vô cùng, vội xen lời hỏi:

- Võ Lâm Tam Tuyệt liên tay như vậy, chắc Đô Thiên Ma Quân cũng không làm gì nổi được phải không?

Quái Nhân cười nhạt, đáp:

- Lúc ấy Võ Lâm Tam Tuyệt mới bước chân vào Trung Nguyên, chưa có tên tuổi gì hết, và cũng không có dịp nào cho họ trở tài, thì thiên hạ có ai biết họ là cao nhân kỳ sĩ đâu?

Âu Dương Siêu cả giận, xen lời nói tiếp:

- Nói bậy nào! Võ Lâm Tam Tuyệt, oai trấn bát hoang, tiếng tăm lừng lẫy, ai mà chả biết!

- Thiếu hiệp, chớ có nóng lòng sốt ruột như thế vội, hãy nghe lão phu nói đã!

- Nói mau đi?

- Ha Nhan Hoàn Bích đã ba lần vào Trung Nguyên. Mục đích khiêu khích và làm tan nát Ngũ Kỳ Minh của Thiên Đô Ma Quân Diệu Thiên Hóa cũng tạm gọi là đã thành công, cho nên y mới xếp đặt một kế, gọi là nhất kế hại tam hiền.

- Chẳng lẽ nhân lúc minh chủ vào Trung Nguyên, y phái người ra tận ngoài Minh Kỳ để khiêu khích, phá phách và kiếm chuyện phải không?

- Không có chuyện ấy!

- Thế làm sao y lại phá nổi cơ nghiệp của Ngũ Kỳ Minh?

- Ngũ Kỳ Minh như rắn không đầu, vì minh chủ đã đi vắng nên không có ai chỉ huy. Như vậy có khác gì là đã bị giải tán không?

Nghe tới đây, Âu Dương Siêu khảng khái hết sức, chàng nghĩ đến anh em của Ngũ Kỳ Minh, sau khi gặp gỡ ở Hoàng Sơn, đến giờ vẫn biệt vô tăm tích. Chắc lúc này họ đang đi khắp nơi để tìm kiếm mình cũng nên? Còn mình thì đã thay hình đổi dạng, và hiện giờ trên giang hồ lại đồn đại là mình bị mất tích, như vậy chắc họ đang lo âu lắm?

Thấy chàng đứng suy nghĩ, quái nhân lại ung dung nói tiếp:

- Có thể mà thôi! Diệu Thiên Hóa còn lợi dụng Võ Lâm Tam Tuyệt để diệt trừ những kẻ phản đối mình, rồi một mặt lại phao ngôn là ba người minh chủ của Ngũ Kỳ Minh đã xâm nhập Trung Nguyên để định quét sạch võ lâm Trung Nguyên, nên lúc bây giờ mới có một trận phong ba bão táp rất lớn, và mới gây nên một tai kiếp kinh người?

Âu Dương Siêu thở dài một tiếng, u oán đỡ lời:

- Nước cờ này của Thiên Đô Ma Quân quả là ác độc!

Quái nhân áo đỏ, vẻ mặt nghiêm nghị nói tiếp:

- Ngờ đâu, chỉ trong một năm trời ngắn ngủi mà Kiếm, Kỳ và Địch đã nêu tên tuổi rất lừng lẫy, được võ lâm ban cho biệt hiệu là Võ Lâm Tam Tuyệt là thế. Thiên Đô Ma Quân dùng hết tâm trí xúi giục, khiêu khích hắc bạch hai đạo để khiêu chiến với Võ Lâm Tam Tuyệt, nhưng bọn người nào tìm đến đều bị Võ Lâm Tam Tuyệt đánh bại hết. Thế là tên tuổi của Võ Lâm Tam Tuyệt đã trở nên lừng lẫy hơn cả tên tuổi của Thiên Đô Ma Quân nữa.

Nghe lời đây, Âu Dương Siêu hơn hở vô cùng, vội xen lời nói tiếp:

- Tất nhiên rồi! Nếu muốn lập danh nổi tiếng trong võ lâm mà nhờ ở xảo thế thì không bao giờ thành công được? Vậy cần phải có chân tài thực học, mới hòng gây nên được sự nghiệp. Cho nên người ta mới có câu: "Hữu xạ tự nhiên hương" là thế?

- Diệu Thiên Hóa thấy kế đó không thành, lại lập mưu khác, thấy kế cứng rắn không xong, lại giở mềm dẻo ra, cho nên người ta vẫn thường nói "đâm thẳng dễ tranh, bắn ngầm khó đề phòng" là thế.

- Y lại có mưu mô gì nữa thế?

- Một hôm y bày một bữa tiệc ở trên Thiên Đô Phong để khoản đãi Võ Lâm Tam Tuyệt, nơi đó tức là chỗ mà thiếu hiệp đã hẹn ước với các đại môn phái. Nhân bữa tiệc đó y cố ép cho ba người uống, nhưng chỉ có thể làm cho Kỳ và Địch Tuyệt bị say thối, chứ còn Kiếm Tuyệt thì không việc gì cả, vì Kiếm Tuyệt là người Mông Cổ, tửu lượng rất cao, dù uống bao nhiêu cũng không....

- Ủa, thế rồi sao?

Quái nhân áo đỏ nói tới đây, thở dài một tiếng, lắc đầu mấy cái rồi nói tiếp:

- Thật là anh hùng khó qua nổi quan ải mỹ nhân? Sư phụ của cậu, Ha Nhan Hoàn Bích sau khi ngà ngà say, liền bị Độc Tích Mai Quế Triệu Lê Lãnh làm cho say mê về nữ sắc...

- Thật à?

- Phải, Ha Nhan Hoàn Bích là người thiện nội công, sao lại không biết Triệu Lê Lãnh dùng Thuần Âm Thái Bồ để hút chân khí của mình? Y kinh hãi vô cùng, liền trở mặt với Lê Lãnh tức thì ngờ đầu, Độc Tích Mai Quế lại không biết sĩ nhục gì cả, cứ trần truồng như thế mà cướp lấy thanh Thái Cổ Thần Kiếm Tuyệt rồi bỏ chạy ngay.

- Chẳng lẽ sư phụ tiểu bối lại chịu để yên hay sao?

- Ha Nhan Hoàn Bích bó buộc phải mặc lại quần áo, nhưng khi mặc xong thì Triệu Lê Lãnh đã chạy mất dạng, Kiếm Tuyệt coi thanh bảo kiếm ấy còn quý hơn tính mạng của mình, nên y cứ đuổi theo hoài, nhưng cũng không sao tìm thấy Lê Lãnh. Vì vậy, thanh bảo kiếm mới lọt vào tay của...

- Lọt vào của Độc Tích Mai Quế phải không?

- Vào tay Thiên Đô Ma Quân Diệu Thiên Hóa phải không?

- Cũng không phải!

- Tại sao?

- Triệu Lê Lãnh tự biết công lực của mình hãy còn non nớt mà Hà Nhan Hoàn Bích lại cứ đuổi theo hoài, y thị hoảng sợ quá liền vứt ngay thanh bảo kiếm vào Trầm Kiếm đầm ở trên Thiên Đô Phong. Cái đầm nước rất trong, nguyên tên của nó là Trình Giáo đầm, nhưng từ đó trở đi lại biến thành Trầm Kiếm là thế.

Quái nhân áo đỏ nói tới đây có vẻ tự đắc, ra điều là mình hiểu rộng biết nhiều hơn mọi người.

Âu Dương Siêu cau mày lại, u oán nói tiếp:

- Thảo nào sư phụ tôi đã được người ta gọi là Tam Tuyệt mà chỉ truyền lại cho tôi có hai vật: lá cờ với cây sáo thôi!

- Lúc ấy sư phụ của cậu vừa đuổi kịp tới, giơ tay ra cách không chớp lấy thanh kiếm, nhưng lại chớp hụt và đẩy thanh kiếm va đụng vào mặt nước rồi, ông ta đau lòng hết sức, vì

vậy mới để cho Độc Tích Mai Quế thừa cơ đào tẩu mất. Cùng một lúc, Kỳ Tuyệt với Địch Tuyệt lại tỉnh mới biết là trúng kế, cả hai cùng ra tay đấu với Diệu Thiên Hóa, vừa đấu vừa lui tới cạnh Trầm Kiếm đầm.

- Tam Tuyệt liên tay, dù có mất Thần Kiếm đi chẳng nữa cũng phải diệt được tên Thiên Đô Ma Quân ấy phải không?

- Phải, lúc ấy Tam Tuyệt liên tay liền giết chết tên Thiên Đô Ma Quân tại chỗ. Nhưng Ha Nhan Hoàn Bích vì mất Thần Kiếm nên chán nản vô cùng, cho là một việc sỉ nhục nhất trong đời. Bởi vậy y không muốn lộ mặt ra ngoài giang hồ và cũng không muốn trở về Mông Cổ để gặp lại các bà con anh em nữa.

- Vì thế mà ba vị ân sư mới ẩn núp ở trong chốn thâm cùng cốc tại núi Hạ Lan phải không?

- Họ núp ở đâu thì lão phu không biết, nhưng lúc ấy thấy Kiếm Tuyệt đã nản chí thì Kỳ Tuyệt và Địch Tuyệt cũng phải theo người anh kết nghĩa mà cùng tiến thoái. Từ đó trở đi trên giang hồ không còn thấy Võ Lâm Tam Tuyệt xuất hiện nữa, và chuyện dĩ vãng của họ mới biến thành chuyện cổ tích như trên.

Nghe tới đây, Âu Dương Siêu đầu óc bối rối hết sức, lại hỏi tiếp:

- Được lão tiên bối cho biết tên những chuyện dĩ vãng như vậy tiểu bối rất lấy làm cảm ơn. Thế còn Độc Tích Mai Quế Triệu Lê Lãnh sau này đi đâu mất?

- Y thị sau đến ở với lão phu.

Thấy quái nhân trả lời như vậy, ai nấy đều ngạc nhiên vô cùng, nhưng quái nhân vẫn ung dung như thường và nói tiếp:

- Bằng không, lão phu làm sao mà biết rõ chuyện như vậy?

Âu Dương Siêu bỗng nổi giận và hỏi tiếp:

- Hiện giờ y thị ở đâu?

- Hiện giờ y thị ở đâu thì lão phu không biết.

- Thế lão tiên bối với y thị có dây dưa cội rễ gì

- Lão phu với y thị không có dây dưa cội rễ gì cả. Sở dĩ y thị đến nhờ vả lão phu, là vì Thiên Đô Ma Quân Diệu Thiên Hóa là sư đệ của lão phu.

Nghe tới đây, Thư Kính Nghiên mới giật mình kinh hãi, vội la lên:

- Có phải bạn là Hỗn Thế Dâm Ma Trại Na Tra Lục Minh Kiếm mà người ta vẫn bảo bạn sống đến ngàn tuổi cũng không già phải không?

Quái nhân áo đỏ bỗng sầm nét mặt lại quát lớn:

- Người muốn chết phải không? Tên húy của lão phu đâu xứng cho người được phép gọi như thế

Âu Dương Siêu thấy Kính Nghiêu đã biết rõ tên tuổi của quái nhân áo đỏ, liền cau mày lại, tỏ vẻ khinh thị ngay. Vì vậy, chàng đang hỏi tìm Triệu Lê Lãnh, lại thôi không hỏi nữa.

Lúc ấy Lục Minh Kiếm đã nhảy vượt qua giữa đấu trường mà tiến tới. Trước mặt Kính Nghiêu.

Hình như Kính Nghiêu biết lão vật lợi hại nên không dám đấu vội nhảy ngay ra ngoài xa hơn trượng để tránh né.

Hỗn Thế Dâm Ma thấy thế đó tấn công không trúng, y không chịu để yên, kêu "ủa" một tiếng và nói tiếp:

- Giỏi thật! Để thử xem người tránh được mấy cái chộp của lão phu nào?

Nói xong, y lại đuổi theo tấn công Thư Kính Nghiêu tiếp.

Âu Dương Siêu muốn biết rõ chuyện Thái Cổ Thần Kiếm, liền múa tít lá cờ báu, xen ngay vào giữa và lớn tiếng nói:

- Hãy khoan đã!

Hỗn Thế Dâm Ma liền trợn đôi mắt ti hí lên mà hỏi:

- Cậu dám tiếp thế công của lão phu ư?

Âu Dương Siêu cố nén lửa giận và vẫn phải gượng làm ra vẻ tươi cười mà trả lời rằng:

- Tôi muốn hỏi lão tiên bối về tin của Triệu Lê Lãnh hiện giờ ở đâu?

Minh Kiếm sầm nét mặt lại, giơ tay lên chỉ vào Kính Nghiêu mà trả lời rằng:

- Cậu hãy chờ một lát để lão thanh toán vụ này! Tại sao y dám gọi tên của lão phu để loạn xạ như thế?

Tuy Kính Nghiêu hơi hoảng sợ lão quái vật nhưng vẫn không chịu để mất thân thế của một người bang chủ, liền lên tiếng ngay:

- Thư mỗ ở đây đợi chờ bạn đấy!

Âu Dương Siêu mỉm cười, nói với Kính Nghiêu rằng:

- Tiên bối khoan nói chuyện khác vội, để ông ta nói nốt câu chuyện kiếm thần trước đã?

Minh Kiếm liền đỡ lời:

- Lê Lãnh ở với lão phu rất tương đắc, không mấy ngày trước đây nàng nghe đồn Thiên Đô Phong đột nhiên bị nổ, liền giấu giếm lão phu mà đột nhập giang hồ.

Âu Dương Siêu nghe quái nhân nói như vậy có vẻ thắc mắc, ngạc nhiên hỏi lại:

- Thiên Đô Phong bị nổ có liên can gì đến y thị đâu?

Hỗn Thế Dâm Ma không chần chừ gì cả, liền trả lời rằng:

- Tất nhiên là phải có liên can chứ? Vì Thiên Đô phong bị nổ, Trầm Kiếm đầm bị sứt mẻ, nước trong đầm sẽ chảy đi hết. Chắc con tiện nhân ấy muốn đến đó để lặn xuống dưới đầm mò lấy thanh bảo kiếm chứ? Y thị yên trí việc này không ai hay biết và cũng không ai tranh cướp với mình.

- Thế y thị có mò được thanh bảo kiếm ấy không?

- Lão phu đuổi theo vào giang hồ mới biết vật báu trấn sơn của hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang đã bị lọt vào nơi đây, nên lão phu mới tới Liễu Âm Hoa Minh trang này để kiến thức hai vật báu ấy, mà chưa đi Thiên Đô Phong vội. Cũng vì vậy mà tiện tỳ có mò được thanh kiếm đó không, lão phu cũng chưa được rõ.

- Vật của sư môn khi nào Âu Dương Siêu này lại để cho mất mát. Thế nào Âu Dương Siêu tôi cũng phải lấy lại cho kỳ được! Như vậy vong sư ở trên đời này mới được yên tâm, và Âu Dương Siêu tôi cũng tạm gọi là đền lại một chút ân đức cho sư môn?

Thấy chàng lẩm bẩm nói như vậy. Hồn Thế Dâm Ma liền lớn tiếng cười và đỡ lời:

- Cậu bé đừng có mơ tưởng hão như thế nữa.

Chàng liền tỏ vẻ không vui và giận dữ hỏi lại:

- Người nói như thế là có ý nghĩa gì?

- Tiếng tăm của Độc Tích Mai Quế rất xấu xa, tùy tiện ấy đi đến đâu cũng không ai dung nạp, dù có Thái Cổ Thần Kiếm mà vẫn phiêu bạt đây, đó thử hỏi tiện tỳ nếu không trở về với lão phu thì còn trở về với ai? Hơn nữa, chân trời gốc bể tuy xa xôi thật nhưng tiện tỳ cũng không sao ra khỏi được bàn tay của lão phu đâu?

-- o O o --